

Nagyböjt I. hete

Hétfő

Lev 19,1-2.11-18 * Mt 25,31-46

„Uram, mikor láttunk téged éhezni...?”

Milyen furcsa: ebbe a kérdésbe torkollik mindnyájunk élete és az egész világtörténelem. Ugyanezt a kérdést teszik fel az ítéletkor az igazak és a gonoszok, s az erre a kérdésre adott isteni válasz dönti el örök sorsunkat. Nem vallási kérdés ez, hanem üdvösségünk alapkérdése, amely egy bizonyos életformát feltételez. Csak a tettek szolgálhatnak üdvösségre, akár kifejezett vallásos hit nélkül is, mert a másokért való élet öntudatlan mélységben a megtestesülésbe vetett hitet hordozza.

Ennek a mai evangéliumi szakasznak – mint bármely részletnek a szentírásból – mindenkor érvényes örök mondanivalóján belül van mindig egy itt és most aktuális üzenete is, amely más akkor, amikor az egyházi év végén olvassuk, s más most, a Nagyböjt kezdetén. Ma különös hangsúlyt kap a Szent Negyvennap hármaskör gyakorlatából az alamizsna, vagyis – tágran értelmezve a fogalmat – az ingyenes jótettek, az irgalmasság cselekedetei. Jézus jó pedagógus: amikor előre elárulja, mi lesz megítéltetésünk mércéje az utolsó napon, egyben „receptet” is ad az üdvösségre.

Válogatás nélkül tedd a jót, úgy, hogy már szinte magától menjen. Ne válogass, mert elszalasztod az alkalmat, hogy Jézussal jót tethess. Talán nem is annyira a jócselekedetek számának növelésére kellene törekedned a Nagyböjt szent idejében, mint inkább megpróbálni mind jobban kitágítani szemhatárod, hogy minél több segítségre, irgalomra szoruló embertársad beférjen. Hiszen a számonkérés az utolsó ítéleten minden állapotot és élethelyzetet felölel. Lehet, hogy az idegeidre menő szomszédról, az aluljáróban piszkosan, részegen heverő hajléktalanról, a goromba portásról nehéz elképzelni, hogy ő Jézus, de ne feledd, Szent Ferenc is csak akkor ismerte fel őt a leprásban, miután megcsókolta. Az a leprás valószínűleg minden egyebet inkább kért és várt volna tőle, mint ezt, mégis pontosan ezt kellett tennie.

Nem adsz pénzt az utcai kéregetőnek, mondván, hogy pár forinttal úgysem tudod megoldani a nyomorgók helyzetét? Vagy azért nem adsz, mert megbízásból dolgozik vagy italra költi? Esetleg adsz, de csak azért, hogy megnyugtasd a lelkiismereted? Ne hagyd becsapni magad: csupán pénzzel így sem, úgy sem segíthetsz. Lehet, hogy nem is azt a kirakatba tett, a jó ízlést provokáló ínséget kell orvosolnod, hanem valahol mélyebben kell irgalmasnak lenned. Hiszen nemcsak testi éhség és szomjúság, nemcsak testi idegenség és mezítelenség, nemcsak testi betegség és fogság létezik, hanem szellemi és lelki is. Ezek enyhítése nem pénztárca kérdése. Mint ahogy igazából semmi sem az, ami lényeges.